HUN SURPRISE

DOOR CISSY VAN MARXVELDT

Zingend liep ze door het huis. Vic hield er niet van, dat ze zong onder haar werk; hij vond het niet ladylike, je verloor zoo gauw je prestige tegenover de gedienstige. Enfin, dat had ze toch al verloren; Kee regeerde haar met ijzeren hand. Maar dat wist Vic niet. — Als hij het wist, zou hij zeggen: „Mij wil je commandeeren. En je laat je door Kee de wetten stellen? Je valt me tegen, Nannie". En dan zou hij haar op de wang tikken, en zijn stuursch gezicht zou even verhelderd worden door een plagend lachje.

Lustiger, luider opeens, schalde haar stem op, terwijl ze de slaapkamerdeur achter zich dichttrok, en, neervallend op een stoel, het schoone linnengoed op stapeltjes pakte, elk stapeltje omstrikkend met een smal lila lintje. Beneden in de keuken rammelde Kee met pannen, hoorde Nan haar af en toe een emmer buiten neerkletteren op het plaatsje. Kee deed alles even wild, woest en smijterig.

Want Kee was woèdend. Vanavond was het Sint-avond, en Dirk, haar galant, die in dienst was, zou overgekomen zijn, om dat met haar naar behooren te vieren. En nu had ze een brief gekregen, waarin hij schreef, dat hij wacht had, en dus niet komen zou. Dat Kee nu maar alleen naar zijn ouders moest gaan. „Maar dat vertik ik", was ze uitgevallen, toen ze den brief gelezen had. „Die lamme wacht. Dat jong had ook altijd wat." En daarom was Kee woedend, smeet ze met emmers en kletterde ze met pannen.

Nan, boven, vergeleek nu de waschlijst met de stapeltjes linnengoed, legde dan alles in de linnenkast, die er zoo Hollandsch-degelijk uitzag met al de gelijkmatige rijen sloopen en lakens, tafellakens, vingerdoekjes en servetten. Het eenige luchtige waren de lila lintjes. Daar had Nan op gestaan, toen Moeder zei, dat het onzin was.

Nu liep ze naar beneden, ging thee zetten. Victor zou wel zoo thuis komen. Terwijl ze de schepjes thee in het trekpotje deed, water opzette, de bloemen in een vaas wat verschikte, gingen haar gedachten naar den komenden avond.

„Geen malligheid, hoor Nan", had Vic een week tevoren gezegd. „Je weet, dat ik er absoluut niet van houd. En je zult me een plezier doen, wanneer je me geen cadeautjes geeft. Ik doe er ook niet aan."

„Malle jongen," had ze gelachen, „ik was niets van plan."

„Nee, dan is 't in orde."

Dat hij meende wat hij zei, wist Nan. Er waren drie Sint-avonden voorbijgegaan zonder cadeaux, zonder verrassingen met leuke rijmpjes, zonder dwaze verzinselen, waarom je kon schateren in kinderlijke pret. Het eerste jaar had Nan zich 's avonds van verdriet in slaap gehuild; het tweede jaar was ze woedend geweest, had ze ruzie met Vic gemaakt, het derde jaar had ze niets gezegd. Toen Vic een pakje van haar onhandig met zijn linkerhand lospeuterde, terwijl hij in zijn rechterhand de brandende sigaar hield, waaraan hij af en toe bleef trekken, had ze zich op de lippen gebeten, maar ze had gezwegen. En ze was blijven zwijgen bij zijn welwillende opmerking: „'n doosje voor lucifers? Zilver? wat geven jullie vrouwen toch altijd onpractische dingen. 'k Heb er niets aan. Misschien kun jij het voor spelden gebruiken." Hij had het haar over de tafel heen toegereikt. en ze had het hem niet eens naar zijn hoofd gegooid.

Maar nu — dit jaar — de vierde Sint-Nicolaasavond in hun trouwen — nu zou hij opkijken! Nu zou hij....

„Dag Vicky!" groette ze, voor de theetafel staand, met een handwuif. — Hij greep haar hand.

„Weet je geen passender begroeting voor je man, die den geheelen dag hard gewerkt heeft?" — Hij bleef voor de kachel staan, die hij bedachtzaam temperde. Tusschen zijn oogen groefde zich een frons. — „'t Was druk in de stad. Af en toe kon je gewoonweg niet voort. En de trams? Ho maar, stampvol."

„Ja, jongen," zei ze, hem zijn thee reikend, „'t is Sint vandaag. Dan is 't altijd drukker dan gewoonlijk. Toe, ga nu gezellig zitten." „'k Begrijp heusch niet, dat er nog zooveel dwazen zijn, die hun goeie geld met pleizier voor allerlei rommel wegsmijten. En dan in dezen duren tijd." Hij dronk zijn thee uit. — „Ik begrijp het ook niet," zei ze zedig. — „'k Ben blij, dat je eindelijk zoo verstandig geworden bent."

„Ik ook."

Kee bonsde op de deur. Of ze dekken kon.

„Wat heeft die?" vroeg hij verwonderd. „Ze ziet er uit als een oorwurm."

„Och, ze zou vanavond Sint Nicolaas vieren bij Dirk z'n ouders. En nu vanochtend schrijft Dirk, dat hij niet kan; hij heeft wacht."

„Maar goed ook. Anders zou ze maar weer om twaalf uur thuisgekomen zijn. Je moet flink streng zijn voor Kee, Nannie."

„O, maar dat ben ik," zei ze, met komischen trots haar klein, tenger figuurtje, waar Kee een meter boven uitstak, rechter oprichtend. Hij lachte verteederd.

Na den eten las hij de krant. ernstig en met aandacht, zooals hij alles deed. Haar vingers bladerden in een boek.

„Heerlijk rustig zoo, hè?" zei hij gemoedelijk, haar toeknikkend.

„Zalig rustig," betoogde ze met kleur.

„En als je dan eens nagaat," hij legde de krant neer, „dat bij sommigen de bel zoo'n heelen avond niet stilstaat, tachtig pakjes is soms nog niets. Denk eens wat een rommel papier...."

„En touw," zei ze ernstig.

„Ja. En dan worden er gedichtjes gemaakt al weken tevoren. Hoe maller hoe mooier natuurlijk."

„Of ze maken van een klein brokje steenkool een reuzepak. Belachelijk." Haar gezicht bleèf strak.

„Toch hield je er vroeger ook wel van," zei hij.

„O ja, vroèger." — Er werd gebeld, lang, aanhoudend. „Misschien een pak van huis," zei ze. „Maar ik hoop het niet. Het geeft maar soesah. En 't is nu zoo rustig hier."

Hij keek haar onderzoekend aan. Ze was wèl veranderd, Nannie. — Het wàs een pak van huis. Ze legde het neer op de canapé.

„Pak je het niet uit?" vroeg hij.

„Och, we weten tòch wel wat er inzit. Marsepein, borstplaat, en meer van dien rommel."

„Ja, maar er kan ook een brief in zijn."

„Dat is waar ook." Ze maakte het touw los, rolde dit eerst op, vouwde dan het papier keurig in vieren, lichtte daarna pas het deksel van de doos. — „Zie je wel? Een V. van chocola en een N. En borstplaat. En hier een groote banketletter, sigaren voor jou. Drie inmaakflesschen voor mij. Gelukkig, dat is practisch tenminste."

Ze deed net langzaam de borstplaat in een bonbonschaaltje, toen er weer gebeld werd. En.... „Dirrek," weergalmde een stem in de gang. Kee kwam binnen, klopte aan, toen ze de deur al open had. „Mevrouw, daar is Dirrek. Hij hep toch vrij. Nou gaan ik maar derek."

„Ja, ga maar," zei ze met een genadigen hoofdknik. „Veel pleizier."

„Van 't zelfde," wenschte Kee, haar rood knollengezicht nog even om de deur stekend.

Ze zaten weer tegenover elkaar aan tafel, hij de krant lezend, zij bladerend in het boek. Toen ging de schel over, haastig, hard.

„Zal ik gaan?" vroeg ze.

„Nee, ik ga wel," zei hij opstaand. — Hij kwam binnen met een klein, keurig, bruin pakje, bestudeerde het adres. — „Hier begrijp ik niets van, Miss Nancy Coopman, 24 Spoorlaan. Dat ben jij. Maar wat beteekent Miss? Weet jij dat? En 't is een mannenhand."

Ze ontgreep hem het pakje, bleef er heel lang gebogen op turen, zoodat hij niets van haar gezicht kon zien. — „Ik begrijp er ook niets van," zei ze zacht.

„Maak dan eens open." Zijn stem klonk ongeduldig. Toen ze voorzichtig het touwtje wilde losknoopen, knipte hij het door met zijn zakschaartje. Het papier viel weg van een vierkant wit-satijnen doosje, waarop met gouden letters het adres van een juweliersfirma. Ze drukte het doosje open.

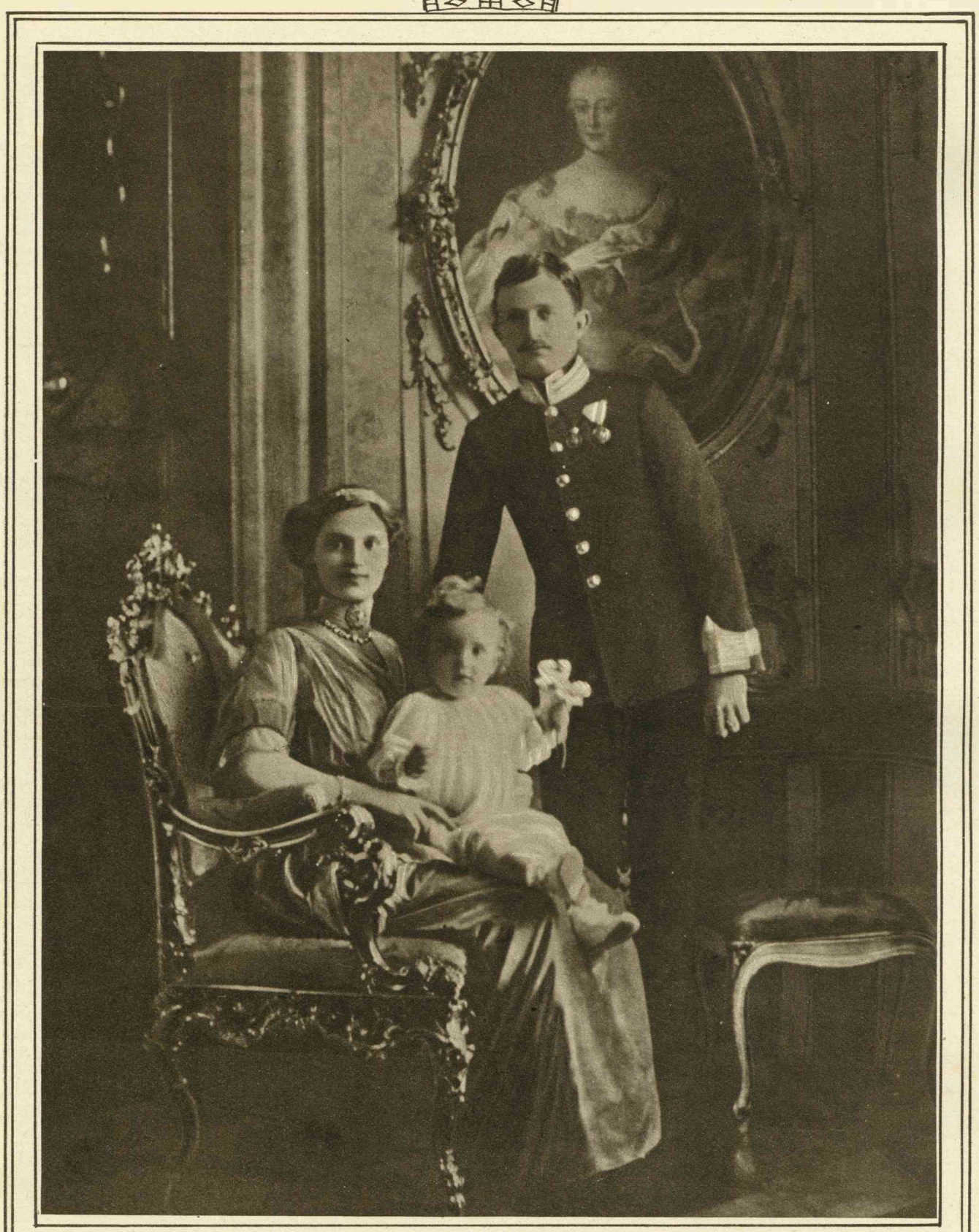
„O," zei ze, en nog eens, zacht-verrast: „O."

Op donkerblauw fluweel lag een smalle gouden ring waarin een kleine, hel-fonkelende diamant. Zoo lièf-teer was die gouden band met het kostbare diamantje. — Hij ontvouwde een strookje papier, dat uit het doosje gevallen was, en terwijl zij den ring aan haar vinger schoof, het licht in den diamant trachtte te vangen, bespiedde ze zijn gezicht.

„To the dearest, sweetest and fairest of all women," las hij hardop. „Wat beteekent dat?" zei hij, het strookje papier voor haar op tafel neergooiend.

„'k Weet het niet."

„Doe dien ring af asjeblieft." Hij knipte het doosje toe, schoof het weg met een ongeduldig gebaar. „En nu vertel

DE NIEUWE KEIZER-KONING VAN OOSTENRIJK-HONGARIJE.

Karl Frans Jozef, met zijn gemalin prinses Zita van Bourbon en Parma, met wie hij op 21 October 1911 in het huwelijk trad en die hem reeds twee kinderen geschonken heeft, waarvan de oudste eveneens op onze foto.